V prvém směru se ve stížnosti namítá předem, že tiskový arch se tiskne po obou stranách své plošné výměry, mimo nutný okraj, a že se nazývá jako celek, tedy s oběma stranami, na kterých se tiskne, tiskovým archem. V tomto směru je se stížností souhlasiti. Zákon č. 126/1933 Sb., mluvě v § 1 o neperiodických tiskopisech, které nepřesahují jeden tiskový arch, nedefinuje pojmu »tiskový arch«; taková definice není obsažena ani v jiných jeho ustanoveních. Užívá-li nějaká právní norma určitého výrazu, aniž stanoví pro pojem jím vyjádřený nějaké jeho náležitosti, nutno usuzovati, že ho používá v přirozeném, vlastním smyslu a významu, jaký použitý výraz má v obecné mluvě (§ 6 o. z. o.), neboť, kdyby mu chtěla dáti nějaký odlišný význam, než v jakém se ho obvykle užívá, musilo by to býti z ní zřejmo. V obecné mluvě se rozumí archem vždy c e l ý arch, nikoli jeho polovina, tiskovým archem sluší pak rozuměti celý arch papíru, který se vkládá do tiskacího stroje za účelem zhotovení tiskopisu (Boh. A 12.375/36), nebo — má-li se vyjádřiti rozsah hotového tiskopisu — ona část tiskopisu, zpravidla onen počet stran tiskopisu, jež svojí plošnou velikostí odpovídají rozloze tiskového archu, jehož bylo při tisku upotřebeno. Pokládá-li úřad za tiskový arch jen jeho polovinu, vykládá zákon nesprávně.

Rovněž je stížnosti přisvědčiti, pokud brojí proti správnosti názoru žal. úřadu, podle něhož šlo o tiskopis přesahující jeden tiskový arch proto, že jeho obal byl pořízen z jiného archu papíru. Správně se uvádí, ve stížnosti, že ustanoveními o kolportáži bylo úmyslem zákonodárce postihnouti jen obsahovou část, t. j. textovou část tiskopisu, nikoli jeho obal. Výše cit. zákon o tisku dovoluje v § 1 kolportáž neperiodických tiskopisů menšího rozsahu, t. j. tiskopisů, které tvoří celek o sobě a nepřesahují jeden tiskový arch. Při vyjádření rozsahu určitého tiskopisu podle tiskových archů se v obecné mluvě nepočítá vnější obal tiskopisu, který je zpravidla pořízen z jiného papíru než vlastní obsah tiskopisu a nazývá se obálkou tiskopisu, za zvláštní arch, nýbrž počet tiskových archů se vždy udává bez ohledu na obálku. Není důvodu, aby zmíněnému ustanovení zákonnému byl dáván jiný smysl, než jaký má výraz, jehož používá, v obecné mluvě. Má-li žal. úřad zato, že p o u h á obálka tiskopisu, jež je zhotovena z jiného papíru než obsah tiskopisu, tvoří samostatný tiskový arch tohoto tiskopisu, vykládá si zákon nesprávně.

Z těchto důvodů dospěl nss ke zrušení nař. rozhodnutí podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.095.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: I. Pro osvobození od průkazu způsobilosti podle § 3 zákona č. 112/1927 Sb. se nevyžaduje, aby osoba, o kterou jde, byla zaměstnána jako živnostenský pomocník ve smyslu VI. hlavy živn. řádu, je proto lhostejno, zda ona osoba byla po dobu svého zaměstnání přihlášena k nem. pojištění, a není třeba, aby její vysvědčení byla potvrzena společenstvem. — II. * Zaměstnáním v živnosti

hostinské jako číšník atd., které podle § 3 odst. 1 bodu 1 lit. b) zákona č. 112/1927 Sb. osvobozuje od průkazu způsobilosti požadovaného § 1 pro živnost hostinskou a výčepnickou, dlužno rozuměti i zaměstnání v cizině.

(Nález z 3. prosince 1937 č. 2145/35-3.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 8789/30, 9829/32.

Věc: Společenstvo hostinských a výčepníků soudního okresu uherskoostrožského v Uherském Ostrohu na rozhodnutí zem. úřadu v Brně z 4. února 1935 o koncesi hostinské.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Výměrem okr. úřadu v Uherském Hradišti z 27. dubna 1932 byla zamítnuta žádost st-lova za udělení koncese ku provozování živnosti kavárenské a restaurační v novostavbě, která se má zříditi na pozemku parc. č. 31/13 ve Veselí n. M. — —

Nař. rozhodnutím zrušil žal. úřad tento výměr a udělil st-li žádanou koncesi hostinskou a výčepní se stanovištěm v novostavbě postavené na parcele č. 31/13 ve Veselí n. Mor. V rozhodnutí tom se praví: — —

Společenstvo podalo včas námitky proti dokladům předloženým st-lem na průkaz způsobilosti s odůvodněním, že 13 předložených vysvědčení o číšnickém zaměstnání v tuzemsku není ověřeno příslušnými společenstvy, 4 vysvědčení o číšnickém zaměstnání v cizině nejsou pak ověřena československým konsulátem. Zem. úřad nemůže uznati tyto námitky společenstva odůvodněnými, nýbrž uznává, že st-l předloženými doklady prokázal alespoň 6leté faktické zaměstnání jako číšník v živnosti hostinské a výčepní před působností zákona č. 112/1927 Sb., takže je ve smyslu jeho § 3 lit. b) od předložení řádného průkazu způsobilosti osvobozen. Podle vyučního listu z 1. ledna 1924 byl st-l od 1. ledna 1921 do 1. ledna 1924, tedy po dobu 3 let zaměstnán jako číšnický učeň v živnosti hostinské a výčepní. Dalšími 13 vysvědčeními prokázal, že byl v této živnosti v tuzemsku jako číšník zaměstnán celkem 2 roky a 5 dnů, a to jednak před působností shora cit. zákona, jednak také potom. Dalšími 4 vysvědčeními prokázal že byl jako číšník v hostinských a výčepních živnostech v cizině (Italii) zaměstnán po dobu 1 roku, 8 měsíců a 16 dnů. Učební dobu v živnosti hostinské je pak považovati za rovnocennou »zaměstnání číšnickému« ve smyslu § 3 cit. zákona. Pokud se týká vysvědčení o zaměstnání v tuzemsku, tu netřeba, aby vykazovala formální náležitosti pro průkaz způsobilosti předepsané (potvrzení společenstva a pod.); jich materiální správnost a věrohodnost pak společenstvo vůbec nepopírá. Pokud se týká vysvědčení z ciziny, tu neshledává zem. úřad potřebným zaváděti šetření o jejich věrohodnosti prostřednictvím zahraničních úřadů. — —

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že žadatel Karel V. je podle § 3 odst. 1 bodu 1 lit. b) zákona č. 112/1927 Sb. od průkazu způsobilosti, požadovaného jinak § 2, osvobozen, ježto prokázal alespoň šestileté faktické zaměstnání jako číšník v živnosti hostinské a výčepní

před působností tohoto zákona. Proti tomu uvádí především stížnost, že předložená vysvědčení, i kdyby je bylo lze uznati, což st-lka ovšem popírá, nedosvědčují šestileté zaměstnání p ř e d účinností cit. zákona. Tu však stížnost přehlíží předpis § 3 odst. 2, jehož se žal. úřad též výslovně dovolal a v němž se stanoví, že osobám uvedeným v odst. 1 bodu 1 lit. b) až d), které v den účinnosti zákona ještě nedokončily šestiletou dobu zaměstnání tam požadovanou, započítává se do tohoto šestiletí také doba ztrávená v zaměstnání p o účinnosti tohoto zákona.

Průkaznost žadatelem předložených tuzemských vysvědčení o zaměstnání jako číšník mimo potvrzení od vojska popírá pak stížnost proto, že nejsou ověřena nebo potvrzena příslušným společenstvem. Ani tu nelze stížnosti přisvědčiti. Nss vyslovil již v nálezu Boh. 9829/32, že pro osvobození od průkazu způsobilosti podle § 3 zákona č. 112/1927 Sb. stačí i takové pouhé faktické zaměstnání, kterým mohl uchazeč získati vědomosti a zkušenosti, jež je pokládati za dostačující právě vzhledem k tomu, že jde o kvalifikaci nabytou před účinností cit. zákona, a pak v nálezu Boh. A 8739/30, že pro uvedené osvobození se nevyžaduje, aby zaměstnání se dálo ve vlastnosti živnostenského pomocníka ve smyslu VI. hlavy živn. řádu; z toho dovodil pak nss v posléze cit. nálezu, že vzhledem k tomu, že jen při zaměstnání pomocnickém je zaměstnavatel povinen podle živn. řádu přihlásiti zaměstnance u společenstva a nemocenské pokladny, nemůže proto jeho nepřihlášení býti na újmu při zkoumání, jsou-li splněny předpoklady osvobození od průkazu způsobilosti. Na názorech těch setrvává soud i v tomto případě a odkazuje podle § 30 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. na odůvodnění cit. nálezů. Je-li však podle toho, co bylo právě řečeno, lhostejno, byl-li Karel V. ve svém zaměstnání jako číšník u společenstva a nemocenské pojišťovny přihlášen nebo ne, ježto nezáleží na tom, byl-li skutečně živnostenským pomocníkem, nebylo třeba, aby jeho vysvědčení byla potvrzena nebo ověřena společenstvem; stejně nevyžaduje zákon, aby žadatel o koncesi prokázal, že byl po dobu svého zaměstnání k nemocenskému pojištění přihlášen. Právem proto neuznal žal. úřad námitky společenstva v tomto směru činěné důvodnými.

Pokud jde o cizozemská vysvědčení, namítlo společenstvo ve svém vyjádření, že bylo by lze uznati je jen tehdy, kdyby byla ověřena československým konsulátem, resp. úřady v cizině. Uvádí-li nyní stížnost, že těmito vysvědčeními vůbec nelze podati průkaz způsobilosti, nýbrž že by po jejich ověření mohla býti na jejich podkladě udělena jen dispense, hájí tím zcela jiné stanovisko, než činila během řízení, kde totiž uznala, že by cizozemskými vysvědčeními po ověření jejich mohl býti podán průkaz způsobilosti. Je proto takto formulovaná námitka nepřípustná, ježto nebyla uplatněna během řízení správního. Pokud pak jde o ověření cizozemských vysvědčení československými konsuláty, resp. zastupitelskými úřady, neobsahuje zákon č. 112/1927 Sb. žádné ustanovení naznačeného obsahu a ježto podle něho, jak řečeno, záleží pro osvobození od průkazu způsobilosti jen na faktickém zaměstnání po určitou dobu, aniž musí býti toto zaměstnání konáno zásadně jen v tuzemsku, mohlo

by se společenstvo brániti proti průkazu zaměstnání cizozemskými vysvědčeními jen, kdyby vůbec popřelo, že žadatel za koncesi byl v cizině fakticky zaměstnán. To však stížnost nečiní.

Č. 13.096.

Samospráva obecní. — Řízení správní: Dohlédacím úřadem podle § 14 pravidel o vybírání dávky ze zábav (vlád. nař. č. 143/1922 Sb.) je za účinnosti zákona č. 125/1927 Sb. okresní úřad.

(Nález z 3. prosince 1937 č. 3979/35-4.)

Věc: Město Kralupy n. Vlt. proti rozh. okr. výboru v Kralupech n. Vlt. z 11. dubna 1935 o dávce ze zábav.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Městská rada v Kralupech n. Vlt. usnesením z 13. prosince 1934 zamítla žádost přípravného výboru odbočky Československého středočeského autoklubu v Kralupech n. Vlt. z 12. prosince 1934 za osvobození přednášky redaktora Josefa L. »O sportovních událostech v cizině« od dávky ze zábav, poněvadž nejde o podnik v § 3 dávk. prav. uvedený.

Novou žádost z 20. prosince 1934, aby zaplacená dávka v částce 128 Kč byla vrácena, zamítla městská rada usnesením z 27. prosince 1934, setrvavši na stanovisku, projeveném ve svém usnesení z 13. prosince 1934.

Odvolání, jež do tohoto usnesení přípravný výbor podal, okr. výbor v Kralupech n. Vlt. rozhodnutím z 11. dubna 1935 vyhověl a usnesení městské rady z 27. prosince 1934 zrušil. V odůvodnění poukázal k tomu, že usnesením z 27. prosince 1934 městská rada rozhodovala o odvolání, jež přípravný výbor podal proti usnesení městské rady z 13. prosince 1934, o tomto opravném prostředku mělo však rozhodnouti podle § 14 dávk. prav. obecní zastupitelstvo a nikoli opětně městská rada.

Nss, maje o stížnosti města Kralup n. Vlt. do tohoto rozhodnutí podané rozhodovati, musil se v prvé řadě zabývati otázkou, zda nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem k tomu příslušným.

Podle ustanovení § 14 pravidel o vybírání dávky ze zábav vlád. nař. č. 143/1922 Sb. rozhoduje ve věci předpisu dávky, resp. jejího vrácení v konečné stolici »dohlédací úřad«. Tímto úřadem za účinnosti zákona o organisaci polit. správy č. 125/1927 Sb. není okr. výbor, nýbrž okr. úřad. Dohlédacím úřadem rozuměl se sice v Čechách podle odst. 1 § 48 zákona č. 329/1921 Sb. okr. výbor, na jeho místo však vstoupil podle § 4 odst. 1 org. zákona č. 125/1927 Sb. okr. úřad. Ustanovení § 99 org. zákona má na mysli toliko dohlédací moc nad obcemi s vyloučením rozhodování pořadem stolic (srov. Boh. A 10.877/33).